
NO FIXED
ADDRESS

EŞİK 7

Sabit Bir Adres Yok

Bazı insanların hayatında coğrafyanın bir harita olmaktan çıkıp bir deneyime dönüştüğü bir an vardır.

O güne kadar dünya kitaplarda vardır.

Fotoğraflarda.

Başkalarının anlattıklarında.

Haber bültenlerinde.

Sonra, aniden, bir haber olmaktan çıkar ve yürünecek bir yol olur.

Benim için yavaşça oldu.

Özel bir sabah olmadı.

Destansı bir çağrı olmadı.

Hayatı bir öncesi ve bir sonrası olarak bölebilecek bir duyuru olmadı.

Sadece açılan bir kapı oldu.

Ve o kapının arkasında dünya vardı.

Büyüdüğün yeri terk ettiğinde, kaybettiğin ilk şey kendi yaşam biçiminin doğal yaşam biçimi olduğu yanılsamasıdır.

Bu sağlıklı bir şoktur.

O ana kadar etrafında gördüğün şeyin normalliği temsil ettiğine inanırsın.

Sonra başka bir yere varırsın.

Ve başka normalliklerin var olduğunu keşfedersin.

Başka ritimler.

Başka değerler.

Başka korkular.

Başka umutlar.

Ve hepsi seninkilerle aynı haysiyete sahiptir.

Başlangıçta gözlemliyordum.

Dinliyordum.

Anlamaya çalışıyordum.

Her ülke aynı insanlık hikâyesinin farklı bir versiyonunu anlatıyor gibiydi.

Diller değişiyordu.

Yüzler değişiyordu.

Alışkanlıklar değişiyordu.

Ama sorular şaşırtıcı biçimde aynı kalıyordu.

Bir aile nasıl kurulur?

Saygı nasıl kazanılır?

Sevilen şey nasıl korunur?

Gelecekle nasıl yüzleşilir?

Her seferinde soru yalnızca aksanında farklıydı.

Asla özünde değil.

Bir gün öncesine kadar yalnızca kâğıt üzerinde var olan şehirlere girerken duyduğum hayranlık hissini hatırlıyorum.

Havaalanları.

İstasyonlar.

Oteller.

Toplantı salonları.

Restoranlar.

Sokaklar.

Hayatımın bölümlerine dönüşen isimsiz yerler.

Birçok kişi seyahat etmenin yer değiştirmek olduğunu düşünür.

Doğru değil.

Seyahat etmek bakış açısını değiştirmek demektir.

Bir kıtayı hiçbir şey öğrenmeden geçebilirsin.

Ya da tek bir sokağı geçip dönüşmüş olarak çıkabilirsin.

Baktığın gözlere bağlıdır.

Yıllarca dünyayı gözlemleyenin ben olduğumu düşündüm.

Sonra dünyanın beni gözlemlediğini keşfettim.

Her kültür bir ayna gibi davranır.

Sana ne olduğunun farklı bir görüntüsünü geri verir.

Bazı ülkelerde sabrı öğrendim.

Bazılarında uyum sağlamayı.

Bazılarında ise disiplini.

Her yer bana öğrenmem gerektiğini bilmediğim bir ders veriyordu.

Ve her seferinde içimde daha önce var olmayan bir şey bırakıyordu.

Uzun süre yurt dışında yaşayınca tuhaf bir şey olur.

“Ev” sözcüğü anlam değiştirir.

Artık bir adresle örtüşmez.

Artık bir şehirle örtüşmez.

Bazen bir ülkeyle bile örtüşmez.

Daha hareketli bir şeye dönüşür.

Daha derin.

Tanımlaması daha zor.

Ev, yanında taşıyabildiğin şeye dönüşür.

İlkeler.

Anılar.

Sevdiğin insanlar.

Anlatmaya devam ettiğin hikâyeler.

Geri kalan her şey değişebilir.

Basit bir gerçeği anlayacak kadar uzun süre farklı ülkelerde yaşadım.

İnsanlar, korktukları şeylerde birbirlerine çok daha fazla benzerler.

Unutulmaktan korkarlar.

Sevdiklerini kaybetmekten korkarlar.

Başarısız olmaktan korkarlar.

Acıdan korkarlar.

Zamandan korkarlar.

Varoluşumuzun büyük bir kısmı bu evrensel korkular üzerine kurulur.

Ve en sahici bağlar da tam orada doğar.

Farklılıklarda değil.

Paylaşılan kırılganlıklarda.

Her ülke değiştirdiğimde bir şey bırakıyordum.

Dostlar.

Alışkanlıklar.

Kesinlikler.

Her seferinde başka bir şey kazanıyordum.

Yeni bakış açıları.

Yeni ilişkiler.

Yeni sorular.

Nihai bilanço asla ekonomik değildi.

İnsaniydi.

Yıllar geçtikçe uluslararası deneyimin pasaporta damga biriktirmekten ibaret olmadığını daha çok anlıyordum.

İç sınırları genişletmekten ibarettir.

Daha az katı olmaktan.

Kendi kesinliklerinden daha az emin olmaktan.

Daha meraklı.

Dinlemeye daha istekli.

Dünya çoğu zaman konuşanı ödüllendirir.

Hayat ise dinlemeyi bileni ödüllendirir.

Ve farklı kültürleri dinlemek var olan en etkili eğitim biçimlerinden biridir.

Bir noktada ülkeleri saymayı bıraktım.

Uçuşları saymayı bıraktım.

Kat edilen milleri saymayı bıraktım.

En önemli mesafenin coğrafi mesafe olmadığını anladım.

Zihinsel mesafeydi.

Önyargıyı anlayıştan ayıran mesafe.

Cehaleti bilgiden.

Korkuyu güvenden.

Her deneyim onu azaltmama yardım ediyordu.

Öngörmediğim bir şeyi anlamamı sağlayana kadar.

Dünya yalnızca etrafımda değişmiyordu.

İçimde değişiyordu.

Yıllar önce yola çıkan kişi artık yoktu.

Onun yerinde, şeylere farklı açılardan bakmayı öğrenmiş biri vardı.

Haklı çıkmakla daha az, anlamakla daha çok ilgilenen biri.

Farklılıklara daha az kapılan ve benzerliklere daha çok dikkat eden biri.

Sonunda en büyük değişimin bir ulustan diğerine taşınmak olmadığını anladım.

Dar bir bakıştan daha geniş bir bakışa taşınmaktı.

Sanki iç adresim değişmişti.

Sonsuza dek.

İşte bu yüzden bu eşik ülkelerden söz etmiyor.

Haritalardan söz etmiyor.

Sınırlardan söz etmiyor.

Dönüşümden söz ediyor.

Çünkü dünyanın yalnızca coğrafya değiştirmediği bir an gelir.

Anlam değiştirir.

Ve bu olduğunda, artık dünyayı arayan sen değilsindir.

Senin içinde yaşamaya başlayan dünyadır.

Dünya adres değiştirmişti.

Ve yeni adres bendim.